

Ἀνάλαφρη ἐπέλαση τῶν μελῶν σου
Πιό βαθιά πιό βαθιά τῆ γαλήνη μου διψώντας
Μέ τό σαλίγκαρο τοῦ ἐγκεφάλου σου
Νά γυροφέρνει σέ στασίδια ἐκκλησιᾶς
Καί σέ βυζαντινές τοιχογραφίες
Μέ τά ὑδρόβια σπλάχνα σου
Νά ξεριζώνουν τούς μύθους μου
Ἐνῶ τῆ μήτρα τῶν ἰδεῶν σου
Τυφλωμένος ρουφῶ.

II

Μέσα στό μαῦρο τῆς κοιλιᾶς σου
Ἀντιλόπη μέ ὑδροκυάνιο στά δόντια
Τήν ἀπόσταση τοῦ φόβου μου καταργῶ
Φελλάχοι δέ θά μέ δοῦν νά γεννιέμαι
Αἰμομίκτες χριστιανοί νά πεθαίνω
Δέ θά μάθω θεό καί χρηματιστήρια
Παρά θά στρίβω τά ἔντερά σου
Σέ μπαλλίτσες καπνοῦ.

III

Μιά κόκκινη οὐλή
Ἀνάμεσα στό μάτι μου καί τούς ὄρχεις
Χορταίνεις μέ τ' ἀλάτι τοῦ πολέμου
Ἡ εἰρήνη τοῦ πνεύματός μου σ' ἀποδιώχνει

Σ' ἄλλες ἐπιφάνειες πλέκεις τίς κορδέλλες σου.

Δύστροπα τά φιλιά σου
Χωρίς μελλοντική ανάμνηση τοῦ σκελετοῦ μου
Κρατιέσαι ἀπ' τήν ἄκρη τοῦ σάλιου μου
Τοῦ σπέρματός μου τήν εὐθεία
"Ὅπως τό γέλιο σου προσπαθεῖ
Νά ξεραθεῖ μιά ὥρα ἀρχύτερα.

Θανάσης Θ. Νιάρχος

δανεικία γραβατά

ΔΙΟΝΥΣΗ
ΧΑΡΙΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΓΝΑΤΙΑ